

6

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Správně položená otázka je jedna věc,
její zodpovězení je docela jiná záležitost.“*

Anton Pavlovič Čechov

Úvodní slovo

Před pár dny jsem v jedněch novinách zahlédl reprodukce některých návrhů studentů Technické univerzity v Liberci na vytvoření zamýšleného pomníku markraběte Jošta před naším kostelem. Jeden z nich byl pozoruhodný: do chodníku vložena bronzová deska a v ní otisky Jošta a jeho koně v „prašné“ cestě k městské bráně, která kdysi stávala v severní části Běhounské ulice (autorem je Michal Feuermann).

Zajímavý námět k přemýšlení! V čem je vlastně historická velikost, co zůstává

po tzv. významných lidech? Ejhle, aktuální námět k našemu postu: Co chceme, aby zůstalo jednou po nás, jaké budou naše stopy v dějinách? A konečně, co jsou vlastně lidské dějiny: prach, nebo bronz?

Přeji vám Božím Duchem inspirované hledání.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Posviťme si na „posvícení“!** Jestlipak si ještě vzpomeneme, jak je to dlouho, co jsme v naší farnosti slavili 650. výročí posvěcení kostela? Pokud vám to připadá jako věčnost, pak má naše věčnost trvání přesně čtyři roky... :-) Je to další doklad, jak rychle se nám vzdalují naše minulé zážitky, vytlačovány těmi současnými a vlastně i budoucími. Asi by však nebylo dobré, kdybychom se nechali připravit o vše, co nás nějak ukotvuje v Božím čase a tím i ve vztahu s ním. Proto se nám nabízí možnost tak trošku mimo pořadí a nečekaně, tedy bez nějakých „kulatin“ (1356), Bohu znovu poděkovat za vše, co nám skrze náš kostel (i díky předchozím generacím farníků) dává. Letošní slavnost Výročí posvěcení chrámu připadá na sobotu 13. března 2010. Zveme vás, abyste se připojili při večerní mši svaté (v 17.30 hodin) k poděkování chrámového sboru (který při mši zazpívá) i dalších, a přišli slavit posvícení!

• **Příprava na 1. sv. přijímání** pro děti z naší farnosti bude zahájena v měsíci březnu. První setkání rodičů přihlášených dětí se uskuteční ve středu 10. března 2010 v 16 hodin na faře na Lidické 6. Až do té doby je možno děti přihlašovat na faře či v sakristii.

K přípravě se přijímají děti z naší farnosti navštěvující minimálně 2. ročník ZŠ, které již absolvovaly alespoň jeden rok vyučování náboženství či jiné tomu odpovídající katecheze.

• **Z důvodů rekonstrukce** prostoru Moravského náměstí byly v minulých dnech demontovány ze zdí kostela písčivcové desky, které tvořily jeho obklad. Tyto desky se již nebudou vracet na své původní místo, nicméně by bylo nešetné je pouze vyhodit. Jsou tedy prozatímne uloženy a farní úřad je nabízí eventuálním zájemcům o využití. Jedná se o celkem 25 desek ve třech rozměrech: tloušťka 8 cm, šířka 68 cm a délka přibližně 150, 122 a 88 cm. Desky jsou k dispozici zdarma, je třeba si pouze zajistit odvoz. Zájemci se mohou hlásit na faře či v sakristii.

• V sobotu před Květnou nedělí 27. 3. 2010 se uskuteční již po dvacáté **diecézní setkání mládeže s otcem biskupem**. Začátek je v 8.30 hodin v katedrále na Petrově. Motto letošního setkání zní: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ (Mk 10,17)

• **Křížová cesta pro děti**. Zveme rodiny s dětmi ke společné modlitbě křížové cesty v přírodě, která se uskuteční 21. března. Sraz bude v 16:00 u restaurace Velká Klajdovka v Líšni (bus 56, 78 ze Staré Osady). Možnost parkování v okolí restaurace (jen pozor na vyhrazená stání). Trasa je dlouhá cca 1km, vhodná i pro kočárky. Neunavené děti je

pak možné vzít na procházku k vysílače Hády. Případné dotazy zodpoví Marta Svobodová (Ještěrka): 605 253 964 nebo Klára Koukalová (Kengi): 736 485 103.

• **Misijní koláč.** Na Květnou neděli 28. 3. 2010 bude probíhat v našem kostele po každé mši svaté a následně i ve farní kavárně prodej misijních koláčů. Prosíme zájemce, kteří jsou ochotni zúčastnit se pečení koláčů a to v sobotu 27. 3. 2010 od 10:00 hod na faře Lidická 6, aby kontaktovali pí. Mikeškovu (tel. kontakt 604 551 468, email [vita.mikeskova@seznam.cz.](mailto:vita.mikeskova@seznam.cz))

Všem, kteří jsou ochotni se jakkoliv této akce zúčastnit, předem děkujeme!

Výzva otce biskupa Vojtěcha

Milé sestry, milí bratři,

jako váš biskup vás prosím, abyste se snažili všemožně podporovat povolání ke kněžství a k různým formám zasvěceného života. Prosím zvláště o modlitbu.

A vás, mladí muži, kteří jste svobodní, máte nebo budete mít maturitní zkoušku a kteří se cítíte **povolání ke kněžství**, bych rád informoval, že přihlášky ke studiu bohosloví je možno podat na biskupství do 25. března 2010.

Každý den se za vás a za vaše zodpovědné rozhodování modlím.

Váš biskup Vojtěch

Misijní koláče

Opět se chystá akce, kterou skromné pořadatelky příliš nepropagují, přitom pro mne byla jednou z nejvýznamnějších událostí loňského roku. Spíše náhodou jsem se přihlásil na mailovou adresu uvedenou v Tomáškově, a byl jsem takto jediný. Nabídl jsem pomoc při přípravě misijního jarmarku a pečení koláčků, aniž bych věděl něco bližšího. Nakonec mi onen půlden přinesl spoustu intenzivních, vpravdě celoživotních zážitků, které nevytěsní ani Alzheimer, a v mém duchovním poznávání mi nahradil týdenní exercicie

Že půjde o duchovně hodnotně prožitý čas, mi došlo velmi rychle. Když jsem v určenou dobu dorazil do farní kuchyňky, byly tam už připraveny dvě trouby a zkušená ředitelka akce mě neomylně přiřadila do třetice k nim. Dostal jsem se do dámského sehraného a stabilizovaného kolektivu. Stabilizovaný je asi tím, že se nikdo jiný moc nehlásí. Byl jsem přijat vlídně a s blahosklonnou shovívavostí mi bylo dovoleno provádět pod dozorem některé přípravné práce, než dojde na činnosti, pro které tu trouby jsou.

Také bylo velmi zajímavé pozorovat malé pomocnice, které byly přizvány a bez nichž by se dílo nemohlo podařit. Bylo vidět, že jsou ve farním prostředí poprvé a jsou z toho zaražené a nemohou se uvolnit. Zahrnuli jsme je

dostatkem vlídných slov a haptického kontaktu a pomalu překonávali jejich ostych. Postupně začínaly spolupracovat a nakonec se kvasnice úplně odvá- zaly, jejich bujnost překonala všechna očekávání a nebylo je možno udržet ve vyhrazeném prostoru.

I o vzdělávání bylo postaráno. Ve stejných místech, kde se připravovalo těsto, pořádala místní pobočka Učené společnosti kolokvium Význam citró- nové kůry a její vliv na zdar misijního díla.

Postupně jsem začínal chápat smysl činnosti zkušených duchovních učitelek. Jejich cílem bylo zprostředkovat nám poznání, že jsme každý neopakovatel- nou individualitou a máme se přitom společně podílet na jednom Božím Díle. Protože ví, že smyslovým vnímáním je poznání přístupné všem, chtěly vyrobit na tisíc originálních koláčků ve prospěch Papežského misijního díla dětí. Uni- kátnosti jednotlivých koláčků mělo být dosaženo důmyslnou metodou střídání pracovníků v prostoru a čase. Systém rotace pozic a rolí perfektně fungoval, a když se některé zručnější a méně soustředěné pracovníci podařilo udělat více stejných koláčků, měl jsem je já nestejně propéct. Uvědomoval jsem si, že ač nováček, dostal jsem zodpovědnou práci, jako bych byl téměř rovnopráv- ným členem týmu. Přes toto riziko bylo plánovaného počtu koláčků dosaženo, a když některý výrobek neprošel přísnou

výstupní kontrolou, byl ekologicky zlik- vidován dětmi připravujícími v sousední místnosti předměty na jarmark.

Ve zprávě, která o této akci vy- šla v Tomáškově, bylo více než nazna- čeno, že na naší faře nefunguje všechno tak, jak má. Protože polemiky nejsou v našem zpravodaji obvyklý žánr, ne- překonal jsem tehdy vrozenou plachost a nechal to být. Ale teď využívám pří- ležitosti a prohlašuji, že na naší faře je samozřejmě vše v pořádku a fun- guje, jak má. Tehdy nešlo o žádnou poruchu pečicí trouby ale o test inteli- gence, který pro mne děvenky připravily a v němž jsem ovšem náležitě pohořel. Jednu troubu zapnuly časovým spína- čem, a když po uplynutí nastavené doby trouba zhasla, snaživě jsem vyrazil od- straňovat závadu na trase zásuvka – jis- tič – rozvaděč. Přitom jsem informatik a oprava metodou vystoupit/nastoupit mě měla napadnout jako první. Domně- lou závadu odstranil až přivolaný kos- telník Bob, mající s podobnými vtípky letité zkušenosti.

Na závěr, po všech lekcích pokory se mi ještě dostalo díky až lichotek. Zaujalo mě, jak ženy kladně přijímají, když nějaký muž, alespoň na chvíli, dokáže skoro to, co ony. U pánů tomu bývá často obráceně. Nedokázal jsem zde popsat veškeré dění v jeho košatosti a síle, přesto bude o akci nyní jistě veliký zájem a bude nutno provést náročné výběrové řízení. Hodlám se ho zúčastnit

a budu doufat, že uspějí, i když opět nedostanu práci ve své obvyklé specializaci přines – podej – podrž.

Pavel Pandan Zahradník

Přečetli jsme za vás . . .

...tentokrát z novoročního komentáře jáhna a psychiatra Maxe Kašparů

Letos v létě jsem byl svědkem následující události. Zrenovovaná venkovská fara, nabízející možnost celoročního ubytování, pronajala prostory vysokoškolským studentům. Překvapilo mne, že studenti (humanitního oboru!) začali po svém ubytování odstraňovat ze stěn pokojů předměty s křesťanskou tematikou, tedy křížky a obrázky svatých. Na můj dotaz, proč tak dělají, dostalo se mi následujícího vysvětlení: „Není naší povinností dívat se na symboly učení, se kterým jako ateisté nesouhlasíme. Církve nemá právo nás ovlivňovat během zdejšího pobytu náboženskou ideologií, kterou tyto předměty symbolizují. My máme nezadatelné právo na tyto předměty nehledět a církve má povinnost naše názory respektovat.“

Tato událost mne přenesla o pár měsíců zpět na Slovensko. Tam se sdělovací prostředky věnovaly sporu církevní mateřské školky s matkou, která do ní umístila svoje dítě. Žádala, aby řádové sestry, které ve školce pracují, nenosily

řeholní šat, protože ona si nepřeje, aby její dítě muselo hledět na řeholní osoby. Ona má právo dát své dítě do kterékoliv školky, ale její dítě nemá povinnost být v tomto zařízení jakkoli, byť jen hábitem řeholnic, světonázorově ovlivňováno.

Vzpomínku na událost z oné farní ubytovny mi nedávno vrátil Evropský soud, který vyhověl stížnosti italské matky ohledně křížů v tamních školách. Naši studenti dokonce rozhodnutí Evropského soudu předběhli a pořádek si na oné faře udělali sami. Tušili asi, jak by to případně u soudu dopadlo.

Před několika týdny jsem slyšel o chystané stížnosti obyvatel malého městečka, kterým vadí nedělní hlas zvonu z věže tamního kostela. Proč oni, nevěřící, mají být rušeni právě v neděli ráno hlukem zvonu, který svolává do kostela jen věřící občany.

Nechci být podezírán z paranoického myšlení, ale prostým pozorováním událostí se domnívám, že v budoucnu to nebudou mít křesťané na našem kontinentu jednoduché. Stačí si přečíst reakce pisatelů na internetu, kteří se tam vyjadřují k církevním událostem, a můžeme si z tohoto vzorku odvodit naladění většinové společnosti vůči věřícím. Od ponižování přes ironizování až k urážkám. A že nejde jen o jev vázaný na českou kotlinu, potvrzují i reakce z jiných zemí. Rakousko, Německo nebo Anglie jsou toho dalším dokladem.

Nejsem ani trochu nakloněn názorům některých našich církevních otců,

že český národ není zas tak moc ateistický, dokládáno číslu o počtu pokřtěných občanů či počtem účastníků na půlnočních bohoslužbách.

Nefandím ani verzi o tzv. „plaše zbožných křesťanech“, kteří prý jimi jsou, aniž to vůbec tuší. Vycházet ze součtu pokřtěných a „plaše zbožných“, zdá se mi, pokud jde o jednání církve se světskými orgány, nešťastné.

Osobně vycházím z reálných čísel – z počtů účastníků nedělních bohoslužeb. Ta ukazují, že návštěvnost se pohybuje odlišně v jednotlivých regionech, ale v průměru vychází na Českou republiku 4 (slovy čtyři) procenta. Toto číslo mi silně připomíná údaj o počtu homosexuálních osob. Pokud jde o statistiku – a o ni se opírá kdejaké rozhodování kompetentních míst – patříme tedy mezi menšiny.

Z tohoto důvodu se domnívám, že by nebylo od věci, aby Česká biskupská konference prohlásila katolickou církev v ČR za menšinu a žádala, aby se její existenci nevěnovalo už jen ministerstvo kultury, ale také ministerstvo pro menšiny a lidská práva. Potom bychom možná dosáhli toho, že na farách mohou viset obrazy katolických světců, v církevních školkách mohou řeholnice nosit hábit a ve vsích může v neděli zvonit zvon. Potažmo by nás jistě (coby menšinu) respektoval i Evropský soud pro lidská práva.

A přeci se dočkali!

Po velmi dlouhé době se dne 12. února L. P. 2010 obyvatelé města Říma konečně dočkali. V ranních hodinách, kdy se začali teprve probouzet, začal sypat. Z počátku nesměle, jakoby se ostýchal, styděl za to, že se ukázal v těchto končinách. Ale pak z něho všecken strach spadl. To když viděl, jak se z dospělých stávají děti. Hlavně ti v Nepomucenu.

Ne v malých vločkách, ale jak jsme říkali doma: sedláci začali přikrývat letitou historií. A s ní padající vločky alespoň na chvíli schovaly i druhou tvář Věčného města. Nejen nádheru, ale i stovky těch, kteří s nataženou paží prosí a dotváří kolorit každého dne. Věčný Řím zbělel. Kam sníh padl, tam se zachytil. A jak říká básník: v té chvíli Bůh úsměv v tvářích, v oknech světla a v srdcích radost rozsvítil.

A z této bělostné pohody mnoho pozdravů zasílají i žehnají dočasní Římané

Jana a Ivan Synkovi

Z farní charity

MALÉ OHLÉDNUTÍ ZA TŘÍKRÁLOVOU SBÍRKOU 2010

V naší charitní vývěsce najdete podrobný přehled výsledků Tříkrálové sbírky 2010 na území spadajícím pod Oblastní charitu Brno. Celkem se tu vybralo 1 533 083 Kč. Podle sdělení pracovníků OCH bude z této částky zasláno 50 000 Kč na Haiti. Ostatní peníze se rozdělí podle platných pravidel, větší část zůstane Oblastní charitě na částečné financování jejich projektů.

Na stejném místě najdete výsledky Tříkrálové sbírky 2010 v brněnské diecézi. Celkem bylo vybráno 15 870 875 Kč. Je to o 936 061 Kč víc, než se vybralo v minulém roce.

V následující tabulce je přehled částek vybraných v celé České republice.

Diecéze	Počet skupinek	Rozpečetěno kasiček [ks]	Výnos [Kč]	Rozpečetěné kasičky [%]
Brno	3 369	3 369	15 870 696	100
České Budějovice	650	650	3 172 908	100
Hradec Králové	2 298	2 298	9 432 229	100
Litoměřice	143	143	1 081 457	100
Olomouc	4 522	4 522	19 935 331	100
ostravsko-opavská	2 388	2 388	11 119 755	100
Plzeň	831	831	3 042 654	100
Praha	1 500	1 500	3 902 878	100
Celkem	15 701	15 701	67 557 908	100

Tříkrálová sbírka není ještě definitivně ukončena, dojde k upřesnění konečných částek. Proto se některé údaje z OCH v detailech trochu rozcházejí.

MÁTE UŽ SCHRÁNKU NA „POSTNÍ ALMUŽNU“?

Prožíváme už druhý týden postní doby. Jistě jste nepřehlédli informaci o duchovně-sociálním projektu Charity „Postní almužna“, určenému pro lidi v nouzi. Můžete se připojit a vyzvednout si postní schránku v sakristii nebo si ji vzít na stolku s novinami, pokud ji už nemáte doma. V rodinách s menšími dětmi je dobré zapojit i je, aby spořila celá rodina.

DÍKY ZA VAŠI ŠTĚDROST

Z peněz, které jste darovali do naší charitní pokladničky, byly zaslány na Popeleční středu 3 000 Kč na podporu MILES JESU – Epiphany Medical Missions pro pomoc dětem ulice v Rusku a jinde.

Dalších 7 000 Kč jsme předali v OCH Brno pro denní stacionář pro lidi s mentálním postižením a autismem EFFETA. Toto zařízení Charity letos nedostalo příspěvek ze státních fondů a je ve velké finanční tísní. Proto částka byla určena právě tam. Děkujeme všem štedrým dárcům.

V této postní době přejeme vám i sobě načerpání duchovních plodů a prohloubení a upevnění víry.

*Dobrovolníci farní charity
u sv. Tomáše v Brně*

Ples

Ples je společenská událost. Událost, na které se potkáte s přáteli a známými. Událost, kde si dáte do nosu něčím pravděpodobně alkoholickým. Událost, kde uvidíte nějaké to předtančení. Nesmíte zapomenout na tombolu. A samozřejmě půlnoční překvapení. A abych nezapomněl, v mezičase je možné se pohupovat v rytmu hudby. Tento ples byl poznamenám zcela jinými obtížemi než plesy předchozí. Nejen že se konal v „dělnáku“ a nebylo možné dojít na

místo pěšmo, ale navíc bylo nutné najít dobrovolníka, který není tancechtivý a ohlídá dvojčata.

Úvod proběhl velmi netradičně přebalováním, kojením a uspáváním dětí. Přednes řečnického mistra Sáhiba všichni velmi chválili, ale nikdo ho nebyl schopen zopakovat. Pravděpodobně bylo téma příliš obtížné.

Úvodní polonéza, která byla ozvláštněna kankánovou vložkou rozdychtěných tanečníků, byla propracovaná a jen škoda veřejného násilí, kterého se dopustily za tanečnice převlečené feministky, tlukoucí kankán tančící partnery. Velmi mne zaujalo také první předtančení, které nabídlo netradiční tance v pořadí rejdivák, třasák, dupák a lomcovák. Vystoupení stepařské školy No-Feet bylo standardně vynikající.

Při intenzivním tanci prokládaném konverzací s dalšími účastníky, tlačenicí v nekuřáckém baru na pitivo a občasnou kontrolou telefonu, jestli dvojčátka nezlobí, uběhnul letošní ples tak rychle, že oznámení o začátku půlnočního překvapení bylo tak překvapující, že jsme ho málem zmeškali. Což, jak se ukázalo, by byla škoda, protože překvapení v podobě perského tance bylo opravdu překvapující a nečekané.

Jsem přesvědčen, že tato tradice půlnočních překvapení loni započatá strhujícím přednesem Labutího jezera bude pokračovat i nadále, a již dnes se těším, že se těšiti můžu na další potěšení,

celkově potěšujícího plesu, a to včetně srdce oblažujícího překvapení.

Proto volám: „Ať žije překvapující překvapení, které nás bude překvapovat i příště.“

Pravda, návrat domů byl nepřekvapivě poznamenán přebalováním a kojením, ale i tak to stálo zato. A to včetně služby v kavárně v neděli, kde překvapivě skoro nikdo nebyl.

P.S. Nezapomeňte si koupit lístky, nebudou, nebudou . . .

zdroj: schidlo.cz

Slovo nemocným

AMEN – AŽ SE TAK STANE

I když člověk během života prožil mnoho situací, které pro něj byly bolestné, a má proto hodně zkušeností, přece se s obavami dívá do budoucnosti, protože neví, co ho ještě čeká a s čím se bude muset vyrovnat. Když se modlíme, zakončujeme každou modlitbu slovem „amen“, které v překladu znamená „ať se tak stane“. Tímto slovem vyjadřujeme svoje odhodlání prožívat svůj život i v budoucnosti podle Boží vůle a splnit všechno, co po nás bude požadováno. Současně v té chvíli také prosíme o sílu, abychom byli schopni prožít všechno tak, aby to prospělo nám i druhým lidem. Toto slovo je výrazem odevzdanosti do Boží vůle a důvěry

v Boží ochranu a pomoc. Je to také kratičké vyjádření našich úmyslů, které jsou zaměřeny na současnost i na budoucnost.

V běžné řeči je slovo „amen“ nejen zakončením modlitby, ale když se jedná o lidský život, znamená to konec pozemské existence a současně začátek života věčného. Je to biblické „amen“, kterým začíná věčnost. Ježíš jako nebeský soudce tímto slovem s definitivní platností rozhodne o tom, jaká bude naše věčnost. Máme mít proto snahu, aby modlitby zakončené tímto slovem pro nás byly rozhodnutím, že končíme se vším, co je nedokonalé, a od této chvíle chceme žít plně ve shodě s Boží vůlí a plnit všechny naše povinnosti co nejdokonaleji. Je to rozhodnutí zbavit se v životě všeho, co je nedokonalé a co nás odvádí od Boha, co narušuje naše vztahy k bližním. Každým vyslovením tohoto slova se připravujeme na chvíli, kdy budeme povoláni, abychom zhodnotili svůj pozemský život a přešli do života věčného. Avšak už v přítomnosti vyslovujeme souhlas se vším, co pro nás Bůh připravil a co budeme jistě prožívat. Vyslovujeme to s důvěrou v Boží prozřetelnost a dobrotu.

Dokonalým vzorem takového přístupu ke všemu, co nás v životě potká, je pro nás sám Ježíš, který na sebe dobrovolně vzal lidskou přirozenost a snášel všechno, co bylo spojeno s jeho vykupitelským posláním. Jistě se mohl vyhnout bolesti, utrpení a ponížení,

kteřé byly s jeho smrtí spojeny, ale on plně souhlasil s jejich přijetím a prožil všechno až do konce. Tak jako Ježíš svým souhlasem s Boží vůlí dokonale oslavil Otce, tak také my svým přístupem a souhlasem dáme trvalou hodnotu celému svému životu a všemu, co v něm nastane.

Nikdo z nás neví, jak se bude jeho život v budoucnosti vyvíjet a co se v něm vyskytne, ale když budeme mít dobrou vůli a budeme chtít prožít svůj život co nejlépe, jistě se nám to s Boží pomocí podaří. Bůh nám neslabil, že náš život bude bez problémů a těžkostí, ale slíbil nám svou pomoc a ochranu pro všechny chvíle našeho života. Když na Boha spoléháme a využijeme všechno, co od něj dostáváme, budeme schopni úspěšně prožít celý svůj život a připravit si šťastnou věčnost.

o. J. Šik

Zajímaví návštěvníci našeho kostela

Pavel Švanda (1959 – 1981)

Pavel Švanda zahynul za dosud nevyjasněných okolností 3. října 1981. Spekuluje se o tom, že za jeho smrtí stála StB, což zatím nebylo dokázáno. Jeho tělo bylo nalezeno v Macošce, asi měsíc po návratu z Itálie, kde Pavel navštívil

svého prastrýce, dnešního kardinála Tomáše Špidlíka (více na internetu, např. v záznamu ČT1, pořad Přísně tajné vraždy, díl 1. Odsouzen k sebevraždě, vysílán 5. 1. 2010 ve 20.50). Autorka vedla rozhovor s blízkými Pavla Švandy – Aničkou a Ivem Ondračkovými.

V roce 1981 chodil do našeho kostela i Pavel Švanda, student architektury. Aničko, jak se Pavel dostal právě ke sv. Tomáši?

My jako katolická vysokoškolská mládež jsme měli takové malé spolčo, tak 5 – 12 lidí, vřdycky jsme chodili v pondělí na mši ke sv. Tomáši a pak jsme jeli k někomu do bytu nebo na kolej se společně pomodlit a popovídat si. Občas si někdo připravil program nebo jsme si už pak jen povídali... Bylo to tajné, ale takových malých společenství už bývalo hodně a myslím, že si nás nikdo moc nevšímal. Snažili jsme se dodržovat určitá bezpečnostní pravidla, před kostelem jsme se rozešli a jednotlivě nebo v malých skupinkách se zase sešli na domluveném místě. V roce 1981 mezi nás chodil i Pavel. Původně jej přivedla touha poznat prostředí katolické mládeže (přivedl jej spolužák Jirka) a pak už s námi zůstal.

Dívala jsem se na Pavlovy práce na internetu (www.pavelsvanda.wz.cz) a zaujalo mě, že se chtěl stát spisovatelem. Jak to na tebe působilo?

To bylo všechno takové neuvěřitelné. Pavel byl nesmírně pracovitý, už od 16 let začal psát různé povídky, hodně a rád četl (podle deníku přečtených knih jich přečetl 8 – 20 měsíčně), stýkal se se spoustou lidí – s chartisty, evangelíky, katolíky, ale také s lidmi od filmu, nebo ho zajímala ekologie . . . Mě fascinovalo, jak intenzivně žil. Byli jsme třeba na adoračním společenství v Novém Hrozenkově a já už jsem ve dvě v noci byla unavená a musela jít spát, ale on psal až do rána. Řekl mi, že těch pár hodin spánku už nestojí zato. Jako by věděl, že má k dispozici jen málo času.

A Ivo, jak na tebe Pavel působil?

Já jsem tehdy do kostela vůbec nechodil (do společenství jsem přišel o řadu let později) a Pavla jsem znal z kolejí a ze školy. On vypadal úplně nenápadně, obyčejně, ale byl mimořádně inteligentní a taky hodně citlivý a lidský. Ale to jsem pochopil až později. My jsme se dost přeli. Měl jsem svůj svět pěkně uspořádaný, chtěl jsem být tím slavným architektem . . . A Pavel mi můj zažitý obraz světa velmi logicky rozbil, za to jsem ho neměl rád. Ale když jsem vymyslel nějakou akci, tak mi pomohl, na rozdíl od druhých kamarádů si vždy našel čas. Často celou myšlenku výrazně vylepšil, třeba svými články pro studentský (nepovolený) časopis. Také mě dráždilo, že žil velice svobodně (třeba v r. 1981 ani nešel k volbám). Byla totalita a od dětství jsem měl naučené,

že pokud chci přežít, tak si určitých věcí nesmím všimnout, o něčem se nemluví – prostě jsem měl strach. A když vedle tebe někdo žije svobodně, – i nechtě ti nastavuje zrcadlo, musíš si odpovídat na vlastní nepříjemné otázky, je to vyčerpávající. Ale když jsme spolu mluvili naposledy (asi tři dny před jeho smrtí), tak byl jiný. Dorostl do plnosti života, dospělého křesťanství, měl obavy, potíže s StB, ale cítil jsem jeho velké pochopení a velkou radost, nadšení nad životem. Nad docela reálným, běžným a nepříkrášleným životem. Za to se dá dát všechno.

Chtěla bych se, Aničko, zeptat na Pavlovy myšlenky na víru, na život . . .

Pocházím z tradičního katolického prostředí, s některými jeho názory jsem třeba nesouhlasila, ale oslovoval mě svou obrovskou úctou k životu. Znali jsme se sice krátce, ale velmi intenzivně. Myslím, že své názory velmi pěkně vyjádřil ve svém dopise z 6. září 1981:

Nemáme stejné šance, v žádné oblasti myšlení a cítění, a právě proto musíme pro všechny žádat stejná práva v tomto životě a toužebně v ně doufat v životě věčném. Stejná práva – nikoliv však povinnosti. V tuto chvíli se po zemském povrchu batolí čtyři a půl miliardy misantropů, misogynů, sadistů, masochistů, komunistů, vegetariánů, albínů, muslimů,

leváků a jiných úchylných jedinců lidského rodu. Než tento dopis dočteš, tak jich přibude další tisícovka. Ani dva z nich nemají pravděpodobně své schopnosti stejné. (Ta moje nešťastná cizoslovná mánie, odpusť, můžeš-li. Misanthrop je člověk, který nesnáší lidi, misogynie je chorobný odpor vůči ženám, sadista chce trýznit a masochista trpět, komunista je člověk, který se chorobně domnívá, že pomocí velkých ideálů nadobude velkého koryta, vegetarián, stížen přemírou lásky k životu, zuřivě odmítá jíst maso, ale i nadále požívá chudinky ředkvičky, muslim je vyznavač jediného pravého náboženství islámu, který po smrti půjde do nebe, zatímco všechny nevěřící psy Alláh spravedlivý uvrhne do Džehenny.)

„Bůh nestvoří dvě osoby stejné“ (Moody) - a my všichni jsme si rovni ne rovností milovat, ale schopností být milován. To je právě nejúžasnější - jsme lidi a v tom jsme stejní, že rozeznáme své bližní od psů a koček, jsme lidi a všichni jsme milováni právě tak bezvýhradně, jak většina z nás nikdy milovat nedokáže. Jenom ve svém zavazujícím společenství jsme si rovni ...

Lásku k lidem je třeba osvobodit od našich vlastních názorů na ně. Nemůžeme přece své bližní milovat na základě pochybného postulátu „směnné hodnoty člověka“. Láska, kterou je nutno jakkoliv zdůvodnit, není láska, povinnost lásky není láska. Prvním předpokladem lásky je potřeba lásky. Nemilujeme své bližní, protože je to obhájené společenské pravidlo, ale protože potřebujeme a chceme je milovat, ať už jsou plešatí, brýlatí nebo šiшатí.

Druhým předpokladem lásky je důvěra. Láska bez důvěry je sterilní a bezmocná, je to jen „slovní nádivka“ do patetického projevu. Třetím ze spousty jiných předpokladů lásky, podle mne největším, je otevřenost. (Otevřete brány hradeb kamenných...) musíme důvěřovat (věřit), abychom se mohli otevřít, musíme se otevřít - vyjít vstříc, aby láska k nám sestoupila.

Základním rozměrem lásky je porozumění.

Posledním rozměrem lásky je dobro.

Možná jsou to pro Tebe samozřejmosti, co možná, docela určitě jsou to pro Tebe samozřejmosti, ale mne poznání, že láska je směřování k dobru

naplnilo nadšením, které chce ven a kam jinam než do Veselí.

... Lásky je cesta, celé Písmo je jedinou obrovskou výzvou k této cestě: „Pak přijď a následuj mě.“

Nic víc. Žádné definice, žádní společní jmenovatelé ...

A skoro každý se ptá: „Co dostanu za to, že Tě mohu následovat?“ místo aby se ptal: „Co mám činit za to, že Tě mohu následovat?“ ...

Chtěli bychom konečně vydat malý výbor z Pavlovy literární pozůstalosti. Po dlouhém hledání se nám konečně podařilo najít nakladatele. Teď nad texty pracuje paní redaktorka, snad se jí to podaří a v červnu knížka vyjde.

Ivo, ty i Pavlovi blízcí, rodina, vlastně víte, jak Pavel skončil, i když to není dokázané. Má dnes, po 29 letech smysl ještě se zabývat tím, jak se to vlastně stalo? Pavel, podle jeho zápisků, zřejmě svým trýznitelům (krátce před svou smrtí se zmínil o tom, že má problémy s StB) odpustil. Také křesťanství má přinášet pokoj a dobro. Je snaha o vyjasnění v tom případě vhodná? Není to jen zbytečné jitrění starých ran?

Žijeme ve světě, který není spravedlivý. Naši předkové mimo krásné věci udělali nebo strpěli i mnoho hrozného. I já sám jsem způsobil mnoho zlého tím, že jsem mlčel k nespravedlivostem,

uhnul před problémy, chodil k nedemokratickým volbám, proti svému svědomí byl v SSM... V tomto smyslu nesu i jistou část viny za Pavlovu smrt. To nevyřeším tak, že se na to budu snažit zapomenout. S tím se musím naučit žít, ale mohu to i změnit, když si z toho vezmu poučení a pokusím se změnit, co mi připadá, že jsem dělal špatně. Pak mohu dát nový smysl i minulosti – a to je velká naděje. Necítím nenávist k tomu, kdo Pavla zabil, pravděpodobně to byla nešťastná náhoda při konfrontaci... Cítím se dobře ve společnosti, kde se nelže, kde se lidé snaží chovat slušně, nekradou, žijí podle svého svědomí, snaží se své svědomí rozvíjet. Aby to vše mělo dobré základy, musí stát na pravdě nebo alespoň na snaze o poznání pravdy. Jinak i tato společnost zkrachuje.

Představuješ si, že by viníci byli někdy schopni přiznat svou vinu alespoň sami sobě? Není to naivní?

Očekávat objasnění od viníků je zcela naivní. Asi se nepřiznají, pokud ještě vůbec žijí. Ale také myslím, že dnešní společnost přežívá jen díky tomu, že jsou zde lidé naivní, kteří mimo to, že se sami chovají slušně, přesto že vidí věci reálně, očekávají slušnost i od druhých. Z určitého pohledu i Kristus byl naivní (a taky zemřel na kříži). A přesto oslovuje, a dává nový život mnoha, těm, kdo v něho uvěřili.

Stýkáte se jako společenství stále?

Přátelství zůstala zachována, i když se společenství rozešlo po republice. Ale teď je prý naplánován sraz „padesátníků“ po mši u Tomáška. Ty roky zní hrozně, ale jinak se docela těšíme.

Děkuji za to, že jste si na rozhovor udělali čas a vše čtenářům přiblížili.

s Aničkou a Ivem rozmlouvala Jarka

Pozn. red.: Prosíme čtenáře, kteří mají osobní vzpomínku na události, jež by se mohly týkat Pavlovy smrti, aby se ozvali na redakční e-mail či předali kontakt na sebe kostelníku Bobovi.

IV. brněnské bioetické dny

Česká biskupská konference ve spolupráci s dalšími institucemi pořádá ve dnech 23.–25. 4. 2010 v Brně konferenci s mezinárodní účastí – IV. brněnské bioetické dny, které budou zaměřeny na aktuální etické otázky manželského a rodinného života. Zvláštní pozornosti bude věnována problémům spojeným s používáním moderních technologií.

Na konferenci promluví přední odborníci z oblasti teologie, biologie, medicíny, psychologie a dalších oborů. Hlavní referát přednese spišský biskup Mons. František Tondra. Promluví také Mons.

Vojtěch Cikrle, Mons. Aleš Opatrný, doc. Jaroslav Max Kašparů, prof. Vladimír Smékal, prof. Ladislav Tichý, prof. Bohumil Chmelík a další. Svou účast přislíbil také děkan Bioetické fakulty Papežské univerzity Regina Apostolorum v Římě prof. Victor Pajares.

Přihlášky je třeba zasílat co nejdříve e-mailem na adresu konference@bioetika.cz, případně na adresu Hippokrates, Míčkova 59, 614 00 Brno. Podrobnosti na www.bioetika.cz.

Květoslav Šipr

Děti v kostele

Oblíbené téma všech rodičů. Jenomže já nemyslím křičící batolata ani předškoláky s vrčícími autíčky, používající dětské misálky ke zcela jiným účelům, než ke kterým byly původně určeny (např. k bušení do mladšího sourozence). Mám na mysli děti školou povinné, neboť takové mám doma.

Děti školou povinné už vědí, jak se v kostele mají chovat, což samozřejmě neznamená, že se tak také chovají. Děti školou povinné, zvláště ty mladší, stále ještě dokážou (podle pozorování psychologů dokonce lépe) sledovat kázání při nějaké činnosti. Dobře si pamatuji, jak moje sedmiletá dcera v první třídě trávila celé kázání pana faráře skládáním záhybů na sukýnce, klimbáním nohama a zapínáním a rozepínáním knoflíčků

u svetrů. Ale doma u oběda se ozvalo: „Mami, a co to znamenalo, jak říkal pan farář . . . “ a vypíchlá neomylně hlavní myšlenku celého kázání.

Děti školou povinné kladou v kostele spoustu dotazů. Někdy k věci, což zodpovídám hned (někdy zřejmě k nelibosti okolí), někdy od věci (holky, nechte to na později). Pravda je, že ne vždy a ne hned rozliším, co je vlastně „k věci“ a „od věci“. Ale také je pravda, že na ledacos už se děti později nezeptají.

Děti školou povinné zpravidla chodívaly před svátky i mezi nimi ke svátosti smíření. A tu opět dochází k situacím nezřídka k nelibosti okolí. Protože u zpovědnice (či zpovědní místnosti) bývá fronta a děti nedovedou čekat klidně ve frontě, stejně jako nedovedou při kázání klidně sedět. Krátí si dlouhou chvíli, pozorují okolí, vydávají se na průzkum a prohlížejí si barokní obrazy a nápisy („Mami, kdo to byl svatý Starosta?“ „Co znamená ten nápis INRI?“ „Proč má ta socha tak rozevlátý plášť?“). Nemám námitky a odpovídám. Koneckonců žádný spěch, do mše schází ještě dvacet minut a do Velikonoc čtrnáct dní. Odchází poslední kající před námi a dvě zbožné duše ve frontě za mnou zjišťují, že děti nejsou doprovodem, nýbrž součástí fronty. Ještě ani nedokončím otázku: „Holky, která půjde první?“ – a obě zbožné duše na mě syčí: „Běžte!“, „Jste na řadě!“ „Ano, drahá,“ odpověděla by nejspíš slečna Marplová,

„ještě že jste mne upozornila, málem bych si byla nevšimla.“

Děti dovedou někdy až překvapivě rychle vyhodnotit kvalitu mluveného slova. Nedejme se zmást jejich druhou či třetí třídou. Učitelé ve škole mají také různé hlasové kvality a děti je rychle odhadnou v prvních dvou třech hodinách. „Mami, ten pan farář asi neuměl moc dobře mluvit, že?“ (Souhlasím – a pro útěchu pana faráře dodávám, že to zaznělo v jiném kostele.)

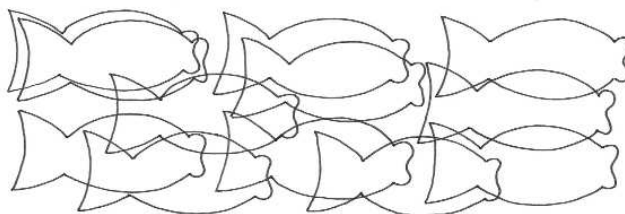
No a stejné děti zpravidla chodí ke svatému přijímání. Jsou sice malé postavou, ale velké v Božích očích pro svou otevřenost a bezelstnost. V našich očích jsou především malé vzrůstem. Zabírají na podlaze tak málo místa, že někteří dospělci myslící ekonomicky cítí potřebu prostor nad nimi vyplnit. Na jedno místo v řadě se přece hravě vejdu dva. A tak se pravidelně mé dceři „nalepí“ některý dospělý na záda a občas i na paty. Lidé za námi se tlačí, procházejí sem i tam téměř neexistující uličkou, lidé v první řadě se posouvají vpravo vlevo – i dopředu. Dítě školou povinné už neví, kam ustoupit a jak odolat tlačícímu se davu. Mám se ozvat? Ovládla jsem se, nevím, zda bych dokázala to upozornění v dané chvíli přijatelně formulovat. Moje chyba. „Mami, ta paní, co stála za mnou, se na mě tak tlačila, že jsem málem přepadla dopředu na pana faráře.“

Pavla Holíková

Pro bystré hlavy

PRO NEJMENŠÍ

Kolik rybek chytili apoštolové?

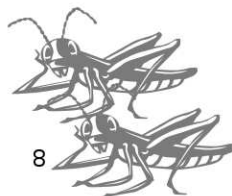
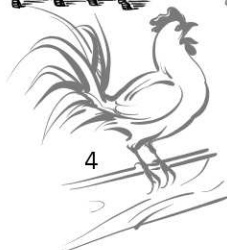
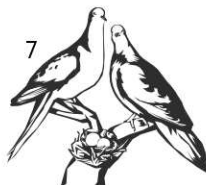
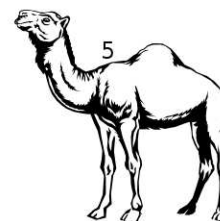
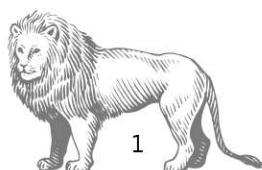
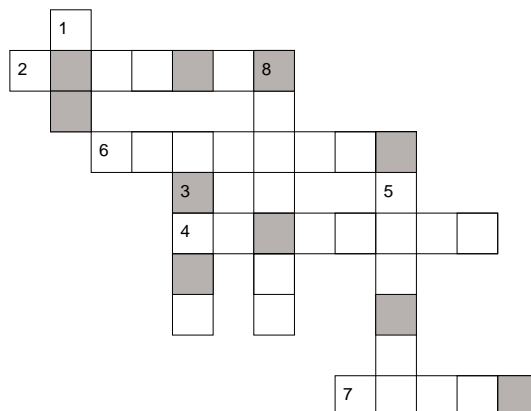
PRO STARŠÍ

Doba postní je přípravou na

(Doplň křížovku. Pojmenuj zvířata, o kterých se píše v Bibli. Pokud nevíš, jak se zvíře jmenuje, najdi si úryvek v Písmu svatém. Z písmen v tmavých polích se dozvíš tajenku.)

Úryvky z Písma svatého:

1. Da 6, 16–27
2. Gn 22, 1–19
3. Ž 79, 13
4. Mt 19, 24; Mk 10, 23–31
5. Mt 26, 69–75
6. Gn 8, 8–12
7. Mk 4, 1–9
8. Ex 10, 4–19

Klára Špunt Zelinková